

A matematikában és a természettudományokban a kifejezések leírásához hagyományosan zárójelezést használunk. Készítsünk programot `i238` néven, amely egy zárójeles kifejezésben megkeresi az első hibás vagy hiányzó karakter pozícióját. A kifejezésben háromféle zárójeltípus, számjegy és operátor lehet. A kifejezés más helyességét most nem ellenőrizzük.

Szabályos zárójelezés:

- ha `s` sorozat rendesen zárójelezett (`s` üres is lehet), akkor `(s)`, `[s]` és `{s}` is az,
- ha `s` és `p` sorozat szabályos, akkor `sp` is szabályos,
- minden más sorozat szabálytalan.

szabályosan zárójelezett kifejezések:
`(1+2)`, `[3+4]`, `{(5×6)+[7+8]}`
szabálytalanok:
`(1+2, (3+4], {(5×6)}`

A program első parancssori argumentuma legyen egy több tesztet leíró adatállomány neve. A fájl első sorában N ($1 \leq N \leq 100$) a tesztetek száma és az ezt követő N sorban a tesztetek állnak, amelyek hossza 1 és 255 közötti.

A parancssor második argumentumaként megadott kimeneti állomány N sorban egy-egy egész számot, az első hibás vagy hiányzó karakter pozícióját adja.

Például:

Bemenet	Kimenet
4	0
<code>((1+2))</code>	8
<code>([13*2]</code>	1
<code>}[4/2]</code>	16
<code>{2+3}[4+5](6+7))</code>	

Beküldendő egy tömörített `i238.zip` állományban a program forráskódja (`i238.pas`, `i238.cpp`, ...), valamint a program rövid dokumentációja (`i238.txt`, `i238.pdf`, ...), amely tartalmazza a megoldás rövid leírását, és megadja, hogy a forrásállomány melyik fejlesztői környezetben fordítható.